

Posudek oponenta diplomové práce

Název práce: **Získávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, aneb Je postup policie za každých okolností správný?**

Diplomant/ka: **Michal Diviš**

Autor posudku: **JUDr. PhDr. Jan Malast, Ph.D.**

Předmětem tohoto posudku je diplomová práce Michala Diviše zpracovaná na téma „*Získávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, aneb Je postup policie za každých okolností správný?*“.

Předložená diplomová práce je zpracována na originální téma týkající se jak obecných otázek správního práva (hranice veřejné správy, pojetí správního úřadu a správního orgánu, výkon správních činností), tak i některých oblastí ryze specializovaných (nakládání s osobními údaji, právo na informace) včetně přesahu do dalších právních oblastí (nejvíce zřejmě do práva trestního, částečně však i ústavního). Stejně tak je též práce samotná zpracována výrazně originálně a nejde o další (pohříchu bohužel nevzácný) případ řadového kompilátu jen obtížně odlišitelného od mnoha dalších, veskrze si vzájemně velmi podobných, textů. Koneckonců, již samotné pojetí názvu (tématu) práce naznačuje výrazně originální a osobní vklad pisatele do DP samotné.

Originalita je nepochybně dobrým předpokladem pro kvalitní diplomovou práci, není však kvalitou sama o sobě, resp. sama o sobě nestačí na to, aby zajistila, že práce bude kvalitní. Závěrečné kvalifikační práce studentů vysokých škol by primárně (vedle originality) měly též vykazovat znaky jako přesnost, analytičnost, formální i obsahová správnost, metodologická důslednost, prokázání schopnosti práce s odbornou literaturou a měly by sloužit jako jednoznačný „doklad“ úrovně dosaženého vysokoškolského vzdělání autora v dané oblasti.

V řadě výše zmíněných oblastí předložená práce jistě splňuje požadavky běžně kladené na tento typ prací, stejně jako požadavky konkretizované vnitřními předpisy FPR ZČU. Autor vychází z vcelku reprezentativního množství podkladových materiálů (včetně cizojazyčných), a to jak primárních (právní předpisy), tak odborných či jinak akademicky relevantních (monografie, články a odborných periodik, mezi nimiž by však jistě mohlo být více správněprávních). V práci se vyjadřuje odborně a se zjevnou znalostí věci, řádně odkazuje na použité prameny (byť ne zcela důsledně rozlišuje mezi převzatými a vlastními pasážemi textu).

Pokud bych však měl hodnotit zvolenou metodiku, výslednou systematiku práce a hloubku záběru, do níž se autor „ponořil“, nutně musím dojít již k mnohem méně příznivým závěrům.

Už sama struktura práce vyvolává řadu otázek. Autor, aniž by čtenáře jakkoliv vpravil do zvoleného tématu, seznámil jej s klíčovými pojmy, s nimiž bude pracovat, teoretickými východisky svého bádání, hypotézami, které hodlá ověřit či problémy, které se chystá vyřešit, rovnou jej „uvrhne“ do komparace právní úpravy ve vybraných členských státech EU. Právní úpravy čeho vlastně představuje? Komparace mající jaký cíl? Proč je z hlediska naplnění cíle práce (jímž je posouzení § 65 zákon o Policii ČR) důležité vědět, jaká je úprava obdobných institutů v okolních státech? A proč právě tímto (!) celá práce začíná? Je tím stanoven referenční rámec hodnocení? Naznačuje autor, že jinde je úprava kvalitnější nebo méně kvalitní než u nás?

Mnohem logičtější by přeci bylo, kdyby diplomant v úvodu objasnil motivaci k výběru práce a určil si přesný a jasně hodnotitelný cíl (což jen částečně činí v úvodu práce), vymezil si teoretické základy právní oblasti, jíž se bude zabývat (nakládání s informacemi ve sféře veřejné moci, ale také ochrana osobnosti, osobní integrity a důstojnosti člověka, procesy orgánů činných v trestním řízení při objasňování deliktního jednání atp.) a tu následně analyzoval, zkoumal, komparoval, hodnotil a vyvozoval z toho relevantní závěry. Nic z toho však práce nedělá. Dokonce i kapitola nazvaná „komparace“ ve skutečnosti žádnou komparací není – jde pouze o představení jednotlivých právních úprav, nikoliv však o jejich vzájemné srovnání (komparovat = srovnávat), což je samozřejmě obrovský rozdíl (autor jen v poslední podkapitole dochází k poměrně triviálnímu závěru ohledně „značné faktické (obsahové) podobnosti“ všech zmíněných úprav, což však dále snižuje legitimitu celé kapitoly jako takové).

Na „komparaci“ pak autor navazuje popisem činnosti vykonavatele VS podle § 65 ZPČR (kde se snaží, byť ne příliš důsledně, rozlišit činnost policie jako správního orgánu a jako orgánu činného v trestním řízení, viz např. str. 31), následně se věnuje problematice zpracování osobních údajů (včetně následné likvidace těch již nepotřebných). Pokud bych zde již odhlédl od výše zmíněné výtky, že tyto kapitoly postrádají sjednocující teoretický základ (přínejmenším v hodnocené práci), je u nich třeba na jedné straně vyzdvihnout autorovu pečlivost při jejich zpracování a v zásadě též obsahovou správnost předkládaných dat, na straně druhé však nelze nezmínit jejich popisnost a značně „komentářový“ styl zpracování (paragraf po paragrafu, resp. odstavec po odstavci). Navzdory (anebo právě kvůli?) velkorysému tematickému záběru, jaký byl diplomantem zvolen, je práce poměrně povrchní a postrádá zejména diplomantovy vlastní analytické postřehy a přínosy. Poznámky pod čarou obsahují buď komentovanou (nebo související) právní úpravu, anebo odkaz na její komentáře, což však v konečném důsledku z těchto pasáží činí pouze jen – v lepším případě – kompilát komentářů. I když jsou někde zmíněny právně-teoretické problémy (na které by diplomová práce potenciálního absolventa právnické fakulty měla být především zaměřena), není zcela zřejmé, zda jde o problémy identifikované a nahlížené autory citovaných komentářů, anebo zda se je podařilo identifikovat diplomantovi samotnému (obojí je přítom možné).

Podobnou výtku jako k první kapitole lze adresovat i kapitole čtvrté věnované soudní judikatuře. Diplomant ji pojal jako výběrový výčet jednotlivých soudních rozhodnutí vztahujících se k dané problematice, která rámcově rozdělil podle konkrétnější oblasti, jíž se týkají, a následně je čtenáři stručně představil. Mnohem účelnější a vhodnější – nejen z pohledu čtenářského, ale zejména akademického – by však bylo, kdyby propojil svůj text přímo s relevantní judikaturou a obohatil tak na příslušných místech své popisy či případné

analýzy i o související pohledy ze strany soudů. V předložené podobě však tento úkol – podobně jako u komparace – ponechává zejména na čtenáři (slovo zejména příkládám proto, že i v jiných kapitolách jsou někdy odkazy na judikaturu obsaženy, což však jen dále akcentuje otázku, proč některá rozhodnutí jsou citována průběžně, a jiná jsou zařazena do samostatné prezentace v kapitole čtvrté).

Tato kapitola je tak dalším dokladem značné nesystematičnosti práce, někdy až nahodilého zkoumání, jež postrádá zřetelný (přinejmenším pro čtenáře) směr, cíl a jasnou logiku výkladu. Například regulativy zvolené úpravy se práce zabývá v kapitole první (zahraniční prameny) a kapitole páté (služební předpisy), ucelené vymezení tuzemské úpravy však v práci nenacházíme (zmínky o ní jsou roztříštěny napříč prvními oddíly druhé kapitoly, ale i jinde). Správními činnostmi policie a ÚOOÚ se práce věnuje v kapitole druhé, třetí a šesté, judikaturu přitom představuje již v kapitole čtvrté, což jednoduše nedává smysl. Kapitola sedmá je pak jakousi „praktickou částí“ (zdůrazňuji uvozovky), kde jsou čtenáři prezentována určitá statistická a faktická data. Zařazení této kapitoly sice může být informačně obohacující, jak ale souvisí s tématem samotným (s odpovědí na otázku obsaženou v názvu práce), z ní však rozhodně jasné není.

Tato kritika by neměla vyznít v tom smyslu, že autor neví, o čem ve své práci pojednává, nebo že o tom pojednává chybně. Naopak, diplomant je v problematice zjevně dobře orientován. V čem však bohužel selhává, je schopnost jejího uceleného a systematického zpracování tak, aby vytvořil kompaktní a metodicky správně pojatý odborný akademický text, na kterém by dostatečně prokázal nejen získané právnické znalosti, ale zejména schopnost abstraktního právnického uvažování a analytické činnosti.

Formální náležitosti práce jsou standardní a je možné konstatovat, že text splňuje většinu běžně očekávaných, resp. předepsaných náležitostí. Určité drobné nedostatky se v práci objevují (například překlepy jako „na rámeček“ (namísto „nad rámeček“) na str. 66, absence členění textu do odstavců například na str. 71, 80, 82 atp.), nejde však o nic zásadního.

Ve světle výše uvedeného mám za to, že předložená diplomová práce sice vykazuje některé nedostatky, a to někdy i poměrně závažné, zejména co se týče zvolené metodiky a systematiky zpracování, částečně též co do způsobu zpracování samotného textu (převažující popisný, případně komentářový styl namísto analytické studie), v ostatních klíčových rysech však splňuje předepsané náležitosti, a mám tak za to, že může být připuštěna k obhajobě. Předběžně navrhuji její hodnocení stupněm Dobře až Velmi dobře, a to zejména v závislosti na úrovni ústní obhajoby. V rámci ní by diplomant – kromě otázek vzešlých z diskuse před zkušební komisí – mohl nastínit možné (z jeho pohledu vhodné či potřebné) kroky k zesouladnění zákonné právní úpravy se služebními předpisy (ve vztahu k str. 81, str. 82), případně zda by v něčem viděl třeba i vhodnou inspiraci v zahraničních úpravách.

V Plzni dne 14/01/2022